

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/361/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513233100
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1513233100.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a JUDr. Ing. Maria Dubaňa v právnej veci žalobcu: CEE COLLECT FUND 1 LTD, Agiou Nikolaou 67-69, 1st floor, Flat/Office 103, Egkomi, 2408, Nikózia, Cyprus, zastúpeného BBH advokátska kancelária, s.r.o., Suché Mýto 1, Bratislava, proti žalovanej: D. O., T. R. X/B, H., o zaplatenie 663,53 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 42C/436/2014-125, zo dňa 23.9.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou z 20.9.2013 domáhal proti žalovanej zaplatenia 663,53 eura s úrokom z omeškania 8,50 % ročne od 19.9.2013 až do zaplatenia titulom zmluvy o úvere s tým, že pohľadávku nadobudol ako postupník na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14.8.2012 od postupcu VÚB, a.s. Podľa žaloby žalovaná 27.11.2007 uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu (VÚB, a.s.) zmluvu o kreditnej karte k svojmu kartovému účtu č. XXXXXXXXXX. Žalovaná sa zaviazala úver vrátiť a zaplatiť riadne úroky za podmienok dohodnutých v zmluve; úver čerpala realizovaním transakcií prostredníctvom kreditnej karty. Žalovaná úver nesplácala a 13.3.2013 zaslal žalobca žalovanej výzvu na zaplatenie, ktorou ju vyzval na úhradu dlžnej sumy vo výške 1.303,03 eura; z tejto sumy si žalobca uplatnil istinu vo výške 663,53 eura a zákonné úroky z omeškania.

2. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že 27.11.2007 uzatvorila žalovaná s právnym predchodcom žalobcu (VÚB, a.s.) zmluvu o kreditnej karte ku kartovému účtu žalovanej č. XXXXXXXXXX podľa § 497 a nasl. Obch. zák. a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Na základe zmluvy o kreditnej karte žalovaná čerpala úver realizovaním transakcií prostredníctvom kreditnej karty, tieto právny predchodca žalobcu zúčtoval na ťarchu kartového účtu žalovanej. Žalovaná sa zmluvou zaviazala poskytnutý úver právnemu predchodcovi žalobcu vrátiť späť, zaplatiť úroky vo výške a za podmienok dohodnutých v zmluve. Splatnosť pohľadávky nastala 31.7.2009. Ďalej vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu je právnickou osobou, obchodnou spoločnosťou; k predmetu jeho podnikania patrí poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov. Z uvedeného vyvodil, že právny predchodca žalobcu mal postavenie dodávateľa (§ 52 ods. 1 Obč. zák.); žalovaná je fyzickou osobou nepodnikateľom, teda ide o spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 Obč. zák.). Poznamenal, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. To v tomto prípade znamenalo, že Zmluva

o vydaní kreditnej karty VÚB, a.s., uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom a žalovanou ako spotrebiteľom, je zmluvou spotrebiteľskou a preto súd prvej inštancie vzťah strán posúdil ako spotrebiteľský. Zdôraznil, že v zmysle § 52 ods. 2 Obč. zák. sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

3. Súd prvej inštancie v nadväznosti na uvedené poukázal na § 2 písm. a), § 2 písm. b), § 2 písm. i), § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 250/2007 Z.z.“) a § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, § 52 ods. 3, § 52 ods. 4, § 100 a § 101 Obč. zák., v zmysle ktorých ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, ex offa aj bez návrhu prihliadal na premlčanie. V tejto súvislosti uviedol, že trojročná premlčacia lehota, v ktorej sa premlčujú nároky z nezaplateného úveru, začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, teda odo dňa nasledujúceho po tom, čo bola žalovaná vyzvaná na zaplatenie v oznámení o zosplatení úveru, ktoré prevzala 24.8.2009. Právny predchodca žalobcu mohol 25.8.2009 podať žalobu na súd na uplatnenie si istiny s príslušenstvom z úverovej zmluvy a premlčacia lehota uplynula 25.8.2012. Keďže žalobca svoje právo uplatnil v súdnom konaní až 20.9.2013, nevykonal ho v lehote určenej § 101 Obč. zák. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014, zo dňa 21.4.2015).

4. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy nevznikli.

5. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť príp. ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zdôraznil, že jeho právny predchodca uzavrel so žalovanou zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obch. zák. Tento právny vzťah predstavuje tzv. absolútny obchod s poukazom na § 261 ods. 3 písm. d) Obch. zák., a to bez zreteľa na povahu účastníkov tohto právneho vzťahu, nakoľko veriteľom môže byť ktorákoľvek právnická alebo fyzická osoba a rozhodujúcim znakom je forma vzťahu, nie jeho subjekty a preto sa nevyžaduje, aby išlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi. Ďalej uviedol, že každý typ zmluvy môže mať povahu spotrebiteľskej zmluvy, a preto takúto povahu môže mať aj zmluva uzatvorená podľa Obchodného zákonníka. V nadväznosti na uvedené a ako dôkaz o tom, že súdna prax rešpektuje obchodnoprávny charakter zmluvy o úvere, a to aj v prípade, ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, poukázal na viaceré rozhodnutia slovenských a českých súdov (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/224/2011, zo dňa 27.11.2012, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Cob/176/2011, zo dňa 24.5.2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 56/2007, zo dňa 4.6.2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 12/2010, zo dňa 29.11.2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 120/2010, zo dňa 29.3.2012, uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 10.5.2012, sp. zn. II. ÚS 3711/11). Z vyššie uvedených dôvodov nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že na vzťah medzi žalobcom a žalovanou nemožno aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka (vrátane úpravy premlčania), a považoval v tejto súvislosti napadnutý rozsudok za nesprávny.

6. Pri posudzovaní otázky premlčania podľa názoru žalobcu treba vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka, v ktorých je upravená všeobecná obchodnoprávna úprava premlčania. Mal za to, že pri aplikácii práva je potrebné dôsledne zvážiť, ktoré konkrétne ustanovenie skutočne smeruje k ochrane spotrebiteľa. Nemožno pritom zamieňať ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa (teda úpravy cielene ochraňujúcej slabšiu stranu zmluvného vzťahu) od ustanovení, ktoré sa jednoducho len pre jednu zo strán zdajú „miernejšie“, ale primárne nesmerujú k ochrane slabšej zmluvnej strany (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo/3337/2010, zo dňa 24.7.2012). V tejto súvislosti považoval za potrebné dodať, že zmluvné podmienky sa nevzťahujú na účastníkmi zvolený zmluvný typ, pretože ten je daný. Zdôraznil, že pod zmluvnou podmienkou nemožno rozumieť ani zákonnú úpravu obsiahnutú v Obchodnom zákonníku týkajúcu sa premlčania. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/50/2013, zo dňa 29.10.2013, podľa ktorého zmluvný typ, ktorý účastníci uzavreli, nie je neprijateľnou podmienkou, ale formou typu zmluvy, podľa ktorej sa ich právny vzťah posudzuje. S poukazom na uvedené vyvodil, že podraďovať dĺžku premlčacej doby v Občianskom zákonníku pod ochranu spotrebiteľa je nepatričné. Takýmto prístupom by získaval spotrebiteľ viac práv, než mu patrí podľa vyvážených európskych štandardov. Zároveň by druhú zmluvnú stranu (podnikateľa) postavil do skoro nerovnovážnej pozície subjektov. Poznamenal, že podnikateľov

právny úkon, spravujúci sa určitými predstavami o normách, ktoré na daný vzťah dopadajú, by mohol byť kedykoľvek podložený akýmkoľvek ustanovením, ktoré je obsiahnuté v Občianskom zákonníku, alebo v iných predpisoch, a ktoré z dôvodu výhodnosti (posudzovanej zrejme ad hoc) pre druhú zmluvnú stranu (nepodnikateľa) by malo modifikovať daný záväzkový vzťah, riadiaci sa Obchodným zákonníkom.

7. Ďalej uviedol, že k vyhláseniu konečnej splatnosti pohľadávky pôvodným veriteľom došlo 31.7.2009, v dôsledku čoho sa stal celý záväzok žalovanej splatným; žalovaná prevzala toto vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti pohľadávky 24.8.2009, t.j. premlčacia doba začala plynúť od 25.8.2009. Keďže žalovaná poukázala na účet žalobcu po splatnosti úveru dve splátky úveru (dňa 31.5.2010 sumu 30 eur a 26.7.2010 sumu 35 eur), došlo podľa názoru žalobcu k čiastočnému plneniu záväzku žalovanou. Poukázal na § 407 ods. 3 Obch. zák. podľa ktorého, ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Ustanovenie § 407 ods. 3 Obch. zák. spája s čiastočným plnením záväzku (poskytnutým za takých okolností, že možno v konkrétnom prípade usudzovať na to, že jeho poskytnutím dlžník uznáva aj zvyšok záväzku) vznik vyvrátiteľnej domnienky trvania zvyšku záväzku v dobe jeho uznania za predpokladu, že nešlo o záväzok premlčaný. Ďalej upriamil pozornosť na § 407 ods. 1 Obch. zák., podľa ktorého ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Deň tohto čiastočného plnenia považoval za dátum, kedy došlo k prerušeniu premlčacej doby a od ktorého plynie nová premlčacia doba podľa § 397 Obch. zák. Žalobu podal na súde prvej inštancie 19.9.2013, čo podľa neho znamená, že premlčacia doba v prípade aplikácie Obchodného zákonníka v tomto prípade ešte neuplynula. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal za to, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne určil začiatok plynutia premlčacej doby, pričom absolútne nevzal v úvahu čiastočné úhrady žalovanej a s tým súvisiace prerušenie premlčacej doby a začatie plynutia novej premlčacej doby. Súd prvej inštancie tiež nesprávne uviedol, že na predmetný záväzkovo-právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka ohľadom premlčania, čo malo vplyv aj na nesprávne právne posúdenie a rozhodnutie v časti úrokov z omeškania, nakoľko ani úroky z omeškania neboli z rovnakých dôvodov ako istina, premlčané.

8. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré sa s vyššieuvedenou právnou argumentáciou žalobcu vôbec nevysporiadalo, považoval za nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol aj napriek skutočnosti, že dôkazné bremeno o neexistencii pohľadávky spočívalo na žalovanej, ktorá sa k veci nevyjadřila a neexistenciu jej záväzku voči žalobcovi v priebehu celého konania nepreukázala, pričom on zodpovedal všetky otázky položené súdom prvej inštancie, na podporu svojich tvrdení predložil listinné dôkazy, zvýhodnil žalovanú a nezachoval základnú zásadu súkromného práva a to rovnosť strán sporu.

9. O odvolaní žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolací súd rozhodoval po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a to s poukazom na § 470 ods. 1 C.s.p. v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.3.2017 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 C.s.p.).

11. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

12. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa predmetný nárok premlčuje v trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a nie v štvorročnej premlčacej dobe v zmysle Obchodného zákonníka; objasnil, že aj napriek tomu, že zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka je tzv. absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, neprestáva byť spotrebiteľskou zmluvou a ďalej zdôraznil, že pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikácie absolútnu prednosť Občiansky zákonník a aplikácia iných právnych predpisov prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva, lebo pri spotrebiteľských zmluvách sa prioritne aplikujú ustanovenia právnych predpisov upravujúce spotrebiteľské právo a právne normy obchodného práva sú v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľné

len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu z povahy veci má prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Na základe uvedeného pri posudzovaní otázky premlčania tak súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, obsahujúceho pre spotrebiteľa priaznivejšiu úpravu premlčacej doby v trvaní troch rokov, oproti štvorročnej všeobecnej premlčacej dobe, ustanovenej Obchodným zákonníkom.

13. Žalobca v podanom odvolaní ničím nespochybnil záver súdu prvej inštancie, že žalobca, resp. jeho právny predchodca, pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná uzavrela zmluvu o úvere ako fyzická osoba, výhradne pre súkromné účely, ktoré nesúvisia s akýmkoľvek podnikaním; žalobca nespochybnil, že žalovaná má v predmetnom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a preto skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní neboli ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby. Odvolací súd preto na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie reagujúc na odvoláciu námietku žalobcu, že došlo k nesprávnej aplikácii ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúceho sa premlčacej doby uvádza, že zmluva o kreditnej karte ku kartovému účtu žalovanej bola ku dňu jej uzatvorenia, t.j. 27.11.2007, upravená v § 497 a nasl. Obch. zák. Nebolo ju v danom čase možné subsumovať pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Obč. zák. (v znení účinnom k 27.11.2007). Napriek tomu však v súlade s § 3 ods. 3 Zák. č. 250/2007 Z.z. (v znení účinnom k 27.11.2007) každý spotrebiteľ mal právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa mali primerane použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľskou zmluvou je teda zmluva uzatváraná s väčším počtom spotrebiteľov za totožných podmienok a tieto podmienky sú vopred určené dodávateľom, pričom spotrebiteľ ich obsah nemôže ovplyvniť. Spotrebiteľskou zmluvou je v zmysle uvedeného akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi a to bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom, alebo iným osobitným zákonom. Právny predchodca žalobcu (VÚB banka, a.s.) uzavrel so žalovanou zmluvu o kreditnej karte, ktorá bola svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou, nakoľko právny predchodca žalobcu vystupoval ako dodávateľ, t.j. ako osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení zmluvy konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, t.j. ako osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalovaná ako nepodnikajúca fyzická osoba uzatvorila zmluvu s vopred vypracovaným predmetom plnenia; neexistujú pritom žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva o kreditnej karte má podobu klasickej formulárovej zmluvy, ktorej typickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač, pričom všeobecné obchodné podmienky tvoria priamo jej prílohu. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd poznamenáva, že v danej veci ide o vzťah medzi podnikateľom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda sa jedná o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy a je plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie obchodné (podnikateľské) právo. Súd prvej inštancie na tomto základe náležite aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka na záver, že uplatňovaný nárok je premlčaný a ktorý napadnutým rozsudkom v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., § 52 ods. 1, 2, 3 a ods. 4, § 100 ods. 1 a § 101 Obč. zák. aj správne zamietol.

14. Odvolací súd ďalej konštatuje, že v zmysle § 52 ods. 2 Obč. zák., účinného v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (k 31.7.2009), resp. v čase, odkedy sa právo mohlo vykonať po prvýkrát (25.8.2009, deň po tom čo žalovaná prevzala vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru), ako aj v čase podania žaloby (20.9.2013), sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, mali použiť vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom; systematickým výkladom tohto ustanovenia je dostatočným spôsobom odôvodnený záver, že na účely posúdenia premlčania v spotrebiteľských zmluvách majúcich formu absolútneho obchodu sa prednostne použije právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku. Nastúpený trend ochrany spotrebiteľa v uvedených prípadoch potvrdil aj zákonodarca novelizáciou § 52 ods. 2 Obč. zák., účinnou od 1.4.2015 (pripojením tretej vety), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že predmetné

ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom bolo iba expressis verbis vyjadriť aj dovtedy platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozsudku zo dňa 21.4.2015, sp. zn. 3 M Cdo 14/2014, sa predmetné ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou; rovnaký názor Najvyšší súd SR zaujal aj vo svojom rozhodnutí zo dňa 28.5.2015, sp. zn. 8 M Cdo 3/2015 ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015, na ktoré odkazoval vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie. Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít tak zastáva jednoznačne názor, že právna úprava chrániaca spotrebiteľa (napr. v prípadoch duálnej úpravy premlčania podľa Obchodného a Občianskeho zákonníka), odôvodňuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa (v určitej konkrétnej situácii) výhodnejšie. Záverom hodno podotknúť, že aplikáciu občianskoprávnej úpravy o premlčaní v absolútnych obchodnoprávných zmluvách majúciach spotrebiteľský charakter odobril aj Ústavný súd SR (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013, zo dňa 19.6.2013), ktorý takýto postup neoznačil za ústavne nekonformný. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 5 Cdo 120/2010 zo dňa 29.3.2010, sp. zn. 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.3.2013) a ďalšie rozhodnutia súdov, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje už požiadavky aktuálnej praxe z uvedených hľadísk nereflektujú; závery týchto rozhodnutí preto odvolací súd nemohol aplikovať v predmetnej veci. Na uvedenom základe skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní neboli ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie o zamietnutí uplatňovaného nároku z dôvodu jeho premlčania. A to aj v súvislosti s tvrdeným uznaním záväzku čiastočným plnením v zmysle § 323 ods. 2 Obch. zák., ktoré má za následok plynutie novej štvorročnej premlčacej doby. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď Občiansky zákonník, ktorý je potrebné v danej veci aplikovať, podobnú úpravu následkov čiastočného plnenia neobsahuje, súd prvej inštancie nemal dôvod prihliadať na nesporne zistené čiastočné plnenie (2 splátky).

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala vo veci plný úspech.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).